

תת"ע 4689/08/16 - שמעון בן גיגי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4689-08-16 מדינת ישראל נ' שמעון בן גיגי
תיק חיצוני: 20110141551

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	שמעון בן גיגי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין אשר ניתן ביום 19.9.16 ע"י כב' השופטת לאה שלזינגר-שמאי בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של הסעת ילד שטרם מלאו לו שמונה שנים, כשהילד אינו רתום במושב בטיחות או מושב מגביה, המתאים לגובהו ומשקלו של הילד, בניגוד לתקנה 83א(ב)(2) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בגובה 750 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא הוזמן למשפט בתאריך 19.9.16 ובמכתב שנשלח אליו צוינה האפשרות להגשת טיעון לעונש בכתב במקום הופעה בביהמ"ש, אך לדבריו הכתובת שצוינה בגב המכתב היתה הכתובת של מפנ"א, לשם שלח פעמיים את מכתבו ולא הכתובת של ביהמ"ש. להפתעתו, קיבל מכתב ב-20.9.16 ממפנ"א, בו צוין כי התביעה הוגשה לביהמ"ש, ולכן המכתב אמור היה להישלח לביהמ"ש. לדברי המבקש הוא לא ידע ולתומו שלח את המכתב לכתובת שצוינה בו.

לבקשה צורף העתק ממכתב הטיעון לעונש ששלח המבקש והעתק המכתב ממפנ"א.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שמדובר בעבירת קנס בלבד ועל המבקש הושת קנס. מאחר ולא טרח לברר לאן עליו לשלוח את המכתב, עליו לשאת בתוצאות.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה

עמוד 1

מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת טיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

אמנם נכון כי בגב הטופס שצירף המבקש (שהינו קטוע בחלקו) מופיעה הכתובת של מפנ"א כמען למכתבים, אך מעיון במכתב הנושא כותרת "טיעון לעונש", מופיע בבירור הנמען: "בית משפט השלום לתעבורה: תעבורה מרכז-רמ רח' הס 20 פ"ת". על כן, אין בידי לקבל את טענתו של המבקש כי שלח את המכתב לכתובת של מפנ"א כסיבה מוצדקת לביטול פסק הדין. באם המבקש לא ידע לאיזו כתובת עליו לשלוח את המכתב, היה עליו לברר זאת טרם שליחתו, ומשלא עשה כך אין לו להלין אלא על עצמו בלבד.

יתרה מכך, המכתב מאת מפנ"א, בו צוין כי על המבקש להתייצב בבית המשפט במועד ובשעה המצוינים בדו"ח, נושא תאריך 8.9.16, והמבקש לא צירף כל אסמכתא על כך שהמכתב נתקבל אצלו בתאריך 20.9.16, יום לאחר שנשפט בהיעדר.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

במכתב הנושא כותרת "טיעון לעונש" ששלח המבקש, הודה המבקש בכל העובדות המפורטות בכתב האישום.

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

יתרה מכך, כבר נקבע לא אחת כי טענות כנגד חומרת העונש הינן עילות להגשת ערעור ולא לביטול פסק דין.

לפיכך, ובמכלול הנסיבות, לא מצאתי כי במקרה שלפני התקיימו התנאים לביטול גזר הדין.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשע"ז, 27 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.